

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 1558/2015
02.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у спору тужиље И.П. из З., чији је пуномоћник М.Т., адвокат из З., против туженог Града Зајечара, кога заступа Градски јавни правобранилац, ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 891/15 од 21.05.2015. године, у седници одржаној 02.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 891/15 од 21.05.2015. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 891/15 од 21.05.2015. године одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Зајечару П1 554/14 од 05.02.2015. године, исправљена решењем истог суда под истим бројем од 16.04.2015. године, којом је утврђено да се радни однос тужиље заснован на одређено време од 90 дана по решењу туженог бр. 111-8/1 од 04.12.2013. године продужава до истека права на породилско одсуство и тужени обавезан да тужилји накнади трошкове парничног поступка у износу од 74.100,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд испитао је побијану пресуду применом чл. 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14) и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда из чл. 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из чл. 374. став 2. тачка 12. ЗПП на коју ревидент указује. Нижестепене пресуде су јасне, образложене и непротивречне. Садрже све разлоге о одлучним чињеницама.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је била у радном односу код туженог на одређено време (у периоду од 04.12.2013. до 04.03.2014. године), на пословима буџета у трајању од 90 дана, по расписаном огласу од 01.11.2013. године, на основу одлуке туженог од 27.11.2013. и решења од 04.12.2013. године. Потом је 14.03.2014. године са туженим закључила уговор о обављању привремених и повремених послова. Према члану 1. овог уговора, у периоду од 05.03.2014. до 30.06.2014. године, за потребе наручиоца посла, тужилца ће обављати послове буџета у Одељењу за финансије Градске управе Зајачар. Тужилци је 26.03.2014. године од стране лекара специјалисте гинекологије Здравственог центра у Зајечару установљена трудноћа од шест недеља и четири дана, што је и констатовано у извештају лекара број 1393. Тужилца је туженом 28.03.2014, а потом и 23.04.2014. године упутила захтев да јој у складу са чланом 187. Закона о раду продужи радни однос на одређено време до истека права на одсуство, али од туженог одговор није добила.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право, када су закључили да је тужбени захтев за утврђење у овом спору из радног односа основан.

Према чл. 187. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05 ... 32/13), за време трудноће, породилског одсуства, одсуства са рада ради неге детета и одсуства са рада ради посебне неге детета послодавац не може запосленом да откаже уговор о раду. Запосленом из овог става рок за који је уговором засновао радни однос на одређено време продужава се до истека коришћења права на одсуство (став 2). Према ставу 3. истог члана, решење о отказу уговора о раду је ништаво ако је на дан отказа уговора о раду послодавцу било познато постојање околности из става 1. овог члана, или ако запослени у року од 30 дана од дана пријема отказа обавести послодавца о постојању околности из став 1. овог члана и о томе достави одговарајућу потврдну овлашћеног лекара или другог надлежног органа.

У овом случају, радни однос тужилце заснован код туженог на одређено време трајао је до 04.03.2014. године (90 дана). Међутим, тужилца је у законом прописаном року од 30 дана од дана када јој је престао радни однос заснован на одређено време - 28.03.2014. године обавестила туженог о трудноћи, тако што је доставила извештај лекара специјалисте гинеколога од 26.03.2014. године, којим је код тужилце констатована трудноћа. Дакле, обавестила је послодавца о постојању околности из члана 187. став 1. Закона о раду, према коме, између осталог, за време трудноће послодавац не може запосленом да откаже уговор о раду, па се, према ставу 2. истог члана, рок за који је уговором заснован радни однос на одређено време продужава до истека коришћења права на одсуство - у овом случају права на породилско одсуство.

У ревизији туженог у целини се понављају жалбени наводи о томе да тужени није донео решење којим је тужилци отказан уговор о раду, због чега се наведена законска одредба не може применити, као и да тужилца у време сазнања за трудноћу није имала статус запосленог радника. Ови ревизијски наводи нису основани. Послодавац није ни требао да доноси решење о отказу уговора о раду тужилци, јер је њен радни однос заснован на одређено време престао истеком рока

на који је заснован. Тачно је да тужиља у моменту када је обавестила послодавца о постојању околности из чл. 187. Закона о раду није имала статус запосленог радника. Међутим, та чињеница није од значаја за одлучивање, имајући у виду смисао члана 187. Закона о раду, којим је управо у ставу 2. изричито прописано да се запосленом из става 1. овог члана рок за који је уговором засновао радни однос на одређено време, продужава до истека коришћења права на одсуство.

На основу чл. 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић, с.р.**